

[P. N. Petersen (Røjle).]

farligere for udviklingen i fremtiden, hvis der var et kirkepolitisk flertal, som helt terroriserede et mindretal; det ville være det værste af alt.

Iøvrigt har jeg ikke noget at føje til det foreliggende lovforslag, som jeg kan anbefale i den affattelse, folketinget har givet det.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg takker de ærede ordførere for socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre for tilsagnet om at ville støtte det lovforslag, der her er til behandling. Det er beklageligt, at ikke også ordføreren for det konservative folkeparti kunne slutte sig hertil, men der kom de indvendinger mod forslaget jo frem, som har været fremme tidligere, uddybet yderligere af den ærede ordfører. Før jeg går ind på netop disse bemærkninger, vil jeg gerne svare på et par andre ting, der blev spurgt om eller talt om.

Jeg vil sige til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at det er ganske klart, at vi fra kirkeministeriets side naturligvis vil anvende al smidighed i administrationen af bestemmelsen i § 4, stk. 1, som det ærede medlem citerede, „ved åbenlyst at fornægte kristentroen“. Det ærede medlem har ret i, at der kan komme et og andet spørgsmål, som kan kræve en vis delikat behandling, men det er klart, at man fra ministeriets side vil behandle dette spørgsmål så lempeligt som muligt, så at der forhåbentlig ingen konflikter kommer her.

Endvidere kan jeg sige til det ærede medlem, at de problemer, som ministeriet eventuelt går i gang med, som det er antydnet i betænkningen, vil blive søgt løst efter frihedslovgivningens linie — herom tror jeg ikke, der vil være nogen uenighed mellem det ærede medlem og mig.

Det ærede medlem hr. Krarup nævnte udgiften ved udarbejdelsen af de nye valg-lister. Det er naturligvis rigtigt, at det vil komme til at koste en hel del, men hele spørgsmålet forenkles jo derved, at der nu kommer til at gælde samme valgrets alder både til menighedsrådene og til de kommunale råd, så at de samme valgsteder vil kunne bruges, kun med den forskel naturligvis, at ved udarbejdelsen af menighedsrådsvalglisterne skal man søge så godt som overhovedet muligt at pille alle de vælgere ud, som ikke rettelig hører til der. Men dette, at der nu kommer til at gælde samme valgrets alder til begge de to institutioner, gør det let og også billigere at komme igennem med. Iøvrigt er det et spørgsmål af en sådan

rækkevidde, at man ikke kan lade økonomiske betæneligheder være afgørende her.

Jeg hørte med interesse på de indvendinger, som de ærede medlemmer hr. Stegger Nielsen og hr. Krarup havde at rette imod tilmeldingspligtens bortfald. Det er meget rigtigt, at der lå denne hensigt med at indføre disse bestemmelser i den oprindelige lov, som de to ærede medlemmer citerede, men jeg tror, jeg har ret i det, jeg allerede sagde tidligere, at de kirkelige garantier, som man mente lå i disse bestemmelser, er blevet i den grad gennemhullet, at det ikke kan nytte noget længere at køre op med, at man bør bevare disse regler for derved også at have en vis kirkelig garanti.

Jeg vil, ligesom jeg har gjort det ved andre lejligheder, angående dette også her gerne nævne et par eksempler.

I Sønderjylland efter 1939, da nazisterne havde sejret i Tyskland og nazismen sprang over grænsen og der kom denne voldsomme spænding mellem dansk og tysk, førte man også kampen ind på det kirkelige område, det gjaldt om, at man fra dansk side stod så stærkt som muligt i menighedsrådene, og tyskerne ræsonnerede på samme måde for deres vedkommende. Man gik da ind i en vældig kampagne fra begge sider for at få simpelthen alle vælgere tilmeldt de kirkelige valgsteder, og dette skete, der blev tilmeldt jeg tror 90, ja, nogle og halvfems procent af samtlige vælgere, uden at man småligt spurgte fra kirkens side: Ja, men er de mennesker nu overhovedet kirkeligt interesserede? Det var et rent nationalt moment, der spillede ind her.

Jeg kan nævne et andet tilfælde, som det ærede medlem hr. Krarup kender særdeles godt som præstegårdskonsulent — der foreligger mange lignende tilfælde —, hvor det drejede sig om menighedsrådets tilslutning til salg af jord, som tilhørte præstegården, men hvor der stod strid derom; en fløj af menighedsrådet ønskede at sælge, og en fløj ønskede ikke at sælge, og det følgende menighedsrådsvalg kom til at stå udelukkende i dette spørgsmåls tegn. Jeg tænker på et bestemt tilfælde fra Ringsted-egnen, hvor den part, der ønskede at sælge arealet, sørgede for at få sine folk tilmeldt — der var ikke nogen rent partipolitisk deling — i en sådan udstrækning, at det nyvalgte menighedsråd kom til at bestå af tilhængere af at sælge jorden. Altså, det var et rent økonomisk moment, der var afgørende her. Der har været mange tilfælde af den art, og man kan med sandhed sige, at der ligger ikke i de nugældende regler nogen som helst garanti for, at det er virke-